

«Μερικές φορές σκεφτόμουν ότι θα μπορούσε να πετύχει: να είσαι συγχρόνως ο φίλος του και ο αγαπημένος μου. Όμως μπορούμε να ζηλεύουμε ακόμα και χωρίς να ξέρουμε να αγαπάμε. Εκείνος το μπορούσε, το μπορεί και σήμερα».

Δούλευαν, εκείνος στο δικό του δωμάτιο εργασίας κι εκείνη στο δικό της. Μέχρι που πήγε κοντά της με το βιβλίο που διάβαζε, κάθισε στην πολυθρόνα δίπλα στο παράθυρο πίσω από το γραφείο της· η ίδια ρύθμιζε το ύψος και την κλίση του γραφείου, στο οποίο μπορούσε να δουλεύει καθιστή ή όρθια. Όταν σηκώθηκε, ο άντρας δεν άνοιξε το βιβλίο παρά μόνο την κοίταξε: τον ξανθό κότσο της, τον γυμνό σβέρκο της, τη φιγούρα της. Όχι, τη φιγούρα της δεν τη διέκρινε κάτω από το φαρδύ μπλουζάκι και το φαρδύ τζιν, την ήξερε. Το να την ξέρει ήταν τόσο ωραίο όσο και να τη βλέπει.

Τον κοίταξε, και ο άντρας δεν κατάφερε να ερμηνεύσει το βλέμμα της. Ήταν επικριτικό, επιδοκιμαστικό ή εξεταστικό; Μετά την πρώτη νύχτα είχε αποκτήσει κιόλας θέση στη ζωή του – άραγε εκείνη ένιωθε ότι την είχε του χεριού του; Ή χαιρόταν; Ή μήπως δεν ήξερε αν έπρεπε να χαίρεται ή να νιώθει ότι την είχε του χεριού του; Μέχρι που ζύγωσε κοντά του, κάθισε στην αγκαλιά του, πέρασε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του και έγειρε το κεφάλι της δίπλα στο δικό του. Δεν είπε τίποτα. Εκείνος την κράτησε και σκέφτηκε ότι πάντα βασάνιζε το μυαλό του με σκέψεις και ότι κατά βάθος η ζωή ήταν εύκολη. Όπως η αγάπη – όταν αγαπάμε πραγματικά, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα λάθος.

Μια φορά πέρασε από μπροστά του μια νεαρή γυναίκα· σηκώθηκε και την ακολούθησε. Μετά από λίγα βήματα ήρθε στα λογικά του και σταμάτησε. Είχε ακολουθήσει και άλλοτε μια γυναίκα χωρίς να το σκεφτεί, μέχρι που σταμάτησε. Η ίδια λυγερή, αδύνατη μορφή, το ίδιο ταχύ βήμα παρά τον ανεπαίσθητο δισταγμό στο πάτημα των ποδιών, οι ίδιοι δυνατοί αστράγαλοι, η ίδια φόρμα στα καστανά μαλλιά. Το χαμόγελο, όπως και τότε, το είχε διακρίνει για μια μόνο στιγμή. Ήταν λιγάκι ειρωνικό; Δεν απευθυνόταν σε κανέναν, η νεαρή γυναίκα γελούσε μόνη της, όπως μόνη της περπατούσε, απόμακρη. [...] Δεν ήταν απόμακρη, ήταν προσεκτική, ίσως μάλιστα και λίγο φοβητσιάρα, και αποφασισμένη να κάνει κάτι στη ζωή της. Δεν την άκουσε ποτέ να λέει κάτι ανόητο. Της άρεσε να αστειεύεται, να παιδιάρίζει και να γελάει – και το γέλιο της ήχησε ξανά στα αυτιά του σαν μήλα που κυλούν από ένα καλάθι πάνω στο τραπέζι.

Η Σαμπίνε κατέβασε το ακουστικό προτού προλάβει να κλείσει το τηλέφωνο η κόρη της. Η Μιλένα είχε αναφερθεί σ' ένα γράμμα που είχε γράψει ο Μίχαελ. Η Σαμπίνε δεν είχε λάβει κανένα γράμμα. Μήπως να ζητούσε από τον Μίχαελ να διατυπώσει γραπτώς την επιθυμία του; Όχι, δεν γινόταν αυτό. Μπορούσε μόνο να την αποδεχθεί ή να την απορρίψει.